

VII

Капитан Гюнтер, след като получи съобщението за трагичното положение на експедицията, веднага сигнализира в Центъра. Но там настъпи паника и никой не знаеше какво да се прави.

Капитанът на “Айсуимър” поддържаше постоянна връзка с Дейвид Силвър. Но радиовръзката не можеше да помогне с нищо на окаяната експедиция.

Вече месец се беше изминал от трагичния край на всъдеходите, но Валтер Гюнтер не можеше с нищо да помогне на другарите си, чието положение беше отчайващо. Отново капитанът започна да моли Центъра за помощ и отново само обещания. Тогава Гюнтер започна да апелира към съвестта на организаторите, но те нямаха средства, за да помогнат. Всичките пари бяха погълнати от подготовката на тази злополучна експедиция. Валтер Гюнтер започна да заплашва Центъра, че ако не помогне, то тяхната пасивност ще им излезе много по-скъпо.

Но пасивността на Центъра не беше нарушена.

Скоро той се разтури.

А далеч – на хиляди километри – всред ледената пустиня на Антарктида, едни нещастници, някога членове на научна експедиция, сега чакаха да им дойде от някъде помощ. Защото положението им не можеше да се опише.

Валтер Гюнтер ги крепеше все още психически, но сам не знаеше откъде се намира в него тази сила. И тази негова сила поддържаше не само него и екипажа на “Айсуимър”, но и цялата експедиция. Научил за разпускането на Центъра, Гюнтер видя, че надеждата за спасение намалява още повече. Но не събщи на Дейвид Силвър за този крах. Ръководителят не можеше и да го научи пряко от Европа,

защото радиостанцията му не беше така мощна като на “Айссуимър”.

А шестнадесетте души от експедицията всеки ден се придвижваха назад с пет мили – едно незначително разстояние пред това, което ги делеше от кораба. Разбира се, за един месец изминаха сто и петдесет мили през снежни бури, през ужасния студ. Но все пак, тези сто и петдесет мили бяха нищо пред осемстотинте, които бяха изминали с въсдеходите.

И ето, че още една несполука ги сполетя – разболя се Дейвид Силвър. Нервите му не бяха издържали на напрежението и той често изпадаше в страшни кризи, които принудиха участниците в експедицията да го вържат.

Ръководител на експедицията стана Фреди Саймънс, чийто баща беше ескимос. Фреди беше надарен с изключително здрави нерви, голяма съобразителност и издръжливост на студа. Той беше завършил един американски институт по геодезия и се беше включил в експедицията щом го завърши. Беше едва на двадесет и шест години, но имаше всички данни да замести Дейвид Силвър.